

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 października 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od Izby Skarbowej w Ł. (obecnie I. Administracji Skarbowej w Ł.) na rzecz S. G. kwotę 1.566,97 złotych tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2015 wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, umorzył postępowanie w zakresie przenoszącym zasądzone wynagrodzenie oraz nadał wyrokowi w zakresie zasądzonych świadczenia rygor natychmiastowej wykonalności.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

S. G. była zatrudniona w Drugim Urzędzie Skarbowym Ł., a po konsolidacji w Izbie Skarbowej w Ł. w okresie od dnia 1 października 2013 roku do dnia 5 czerwca 2015 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku Specjalisty. Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 23¹ § 4 Kodeksu Pracy z dniem 5 czerwca 2015 roku.

Wynagrodzenie zasadnicze powódki liczone według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosi 3.551,68 zł.

W dniu 25 lutego 2014 roku powódka otrzymała od pracodawcy pismo z informacją o przewidywanym terminie przejścia Urzędu Skarbowego na Izbę Skarbową. Pracodawca w piśmie wskazał, że w związku z konsolidacją procesów pomocniczych w administracji podatkowej dzień 1 kwietnia 2015 roku jest przewidywanym terminem przejścia zakładu pracy – Drugiego Urzędu Skarbowego Ł. na Izbę Skarbową w Ł.. Izba Skarbowa stanie się stroną istniejących stosunków pracy i zastąpi dotychczasowego pracodawcę. Pracownicy w okresie 2 miesięcy liczonych od przejścia zakładu pracy będą mieli prawo na podstawie art. 23¹ § 4 k.p. rozwiązać bez wypowiedzenia za 7 dniowym uprzedzeniem stosunek pracy, a rozwiązanie stosunku pracy w tym trybie będzie powodować dla pracownika takie skutki jakie przepisy prawa pracy wiążą z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę za wypowiedzeniem. Pracownikom zatrudnionym w komórkach organizacyjnych realizujących procesy podstawowe zmieni się jedynie pracodawca bez zmiany w zakresie ich stosunku pracy, natomiast pracownikom zatrudnionym w komórkach organizacyjnych realizujących procesy pomocnicze oprócz zmiany pracodawcy, zmianie może ulec ich stosunek pracy poprzez przeniesienie do komórek organizacyjnych wskazanych w piśmie wraz z określeniem nowych warunków pracy i płacy.

Przed konsolidacją powódka zastępowała główną księgową, miała bardzo szeroki zakres obowiązków. Po konsolidacji powódka została przeniesiona z Drugiego Urzędu Skarbowego na B. do Izby Skarbowej. W zależności od potrzeby powódka pracowała zarówno w Drugim Urzędzie Skarbowym na B. oraz Izbie Skarbowej. Po konsolidacji powódka nie otrzymała nowego zakresu obowiązków. Zmianie nie uległa nazwa stanowiska powódki oraz warunki finansowe. Powódka uważała, iż przeprowadzona konsolidacja pozbawiła ją możliwości awansu. Po konsolidacji likwidacji uległa komórka organizacyjna rachunkowości budżetowej oraz stanowiska do niej przypisane.

W dniu 22 maja 2015 roku powódka otrzymała od pracodawcy pismo datowane na 1 kwietnia 2015 roku, w którym wskazano, iż na podstawie art. 42 ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach oraz niektórych ustaw pracownicy urzędów skarbowych z mocy prawa stali się pracownikami izb skarbowych. Ponadto podano, iż miejscem świadczenia pracy powódki jest Izba Skarbowa w Ł., komórką organizacyjną – Pierwszy (...) Oddział Rachunkowości Budżetowej oraz wskazano, iż powódka będzie pracowała na stanowisku specjalisty. Warunki płacy pozostały bez zmian. Wskazano, że zakres czynności zostanie określony odrębnym pismem.

Pismem datowanym na dzień 29 maja 2015 roku, skierowanym do pracodawcy, powódka wniosła na podstawie art.23¹§4 k.p. o rozwiązanie z nią stosunku pracy z dniem 5 czerwca 2015 roku.

W odpowiedzi Izba Skarbowa w Ł. pismem datowanym na dzień 3 czerwca 2015 roku wskazała, iż uwzględnia wniosek powódki i rozwiązuje z nią zgodnie

z art.23¹§4 k.p. stosunek pracy z dniem 5 czerwca 2015 roku.

Pismem z dnia 3 lutego 2016 roku skierowanym do Izby Skarbowej w Ł. powódka wniosła o wypłatę dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2015 roku. Powódka w piśmie wskazała, iż rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w związku z przeprowadzoną reorganizacją, na co wskazuje opublikowana w dniu 1 kwietnia 2015 roku na stronie www.mf.gov.pl informacji pt. „Usprawnienie organizacji Administracji (...) – konsolidacja procesów pomocniczych”, w której można przeczytać między innymi, iż „zmiany nie spowodują likwidacji urzędów skarbowych, a pracownicy zadania będą realizować w nowej formule organizacyjnej”.

Pozwana odmówiła wypłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego.

Wysokość hipotetycznego dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2015 rok stanowi kwotę 1.566,97 zł brutto.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zebranych w aktach sprawy oraz zeznań powódki.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom powódki na okoliczność jej zakresu obowiązków. W ocenie Sądu powódka faktycznie przed konsolidacją z dnia 1 kwietnia 2015 roku posiadała szeroki zakres obowiązków przyporządkowany do jej stanowiska, jak i stanowiska głównej księgowej. Natomiast po konsolidacji powódka pracowała w zależności od potrzeb albo w Drugim Urzędzie Skarbowym na B. albo w Izbie Skarbowej, co miało miejsce w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim głównej księgowej odpowiedzialnej za zakończenie funkcjonowania Drugiego Urzędu Skarbowego na B.. W ocenie Sądu zeznania powódki były wiarygodne i logiczne, a ponadto strona pozwana nie kwestionowała powyższych twierdzeń.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że powódka wystąpiła do Sądu z roszczeniem o zasądzenie dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2015, a bezspornym w sprawie jest, iż powódka pracując w okresie o 1 października 2013 roku do dnia 5 czerwca 2015 roku, na stanowisku specjalisty w Drugim Urzędzie Skarbowym Ł., a po konsolidacji w Izbie Skarbowej była pracownikiem jednostki sfery budżetowej.

Sąd meriti wskazał, że spór w niniejszej sprawie w zasadzie sprowadzał się do interpretacji przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej i wykazania czy powódce przysługiwało dodatkowe roczne wynagrodzenie za 2015 roku, gdyż wysokość roszczenia oraz wskazane okresy odsetek nie zostały przez pozwaną zakwestionowane.

Sąd I instancji powołał przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U.2013.1144 j.t. z dnia 2013.09.27), zgodnie z którym pracownik nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości po przepracowaniu u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego; zgodnie z art. 2 ust. 2 pracownik, który nie przepracował u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego, nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w wysokości proporcjonalnej do okresu przepracowanego, pod warunkiem, że okres ten wynosi co najmniej 6 miesięcy.

Bezspornym w sprawie – w ocenie Sądu Rejonowego jest, iż powódka rozwiązując z pozwaną stosunek pracy z dniem 5 czerwca 2015 roku nie przepracowała u pozwanej w 2015 roku 6 miesięcy, zaś kwestie niewypełnienia przesłanki z art. 2 ust. 2 ustawy rozwiązuje art.3¹ pkt 4 lit. d ustawy, który stanowi, iż okres 6 miesięcy nie jest wymagany do uzyskania wynagrodzenia rocznego gdy do rozwiązania stosunku pracy doszło w związku z likwidacją jednostki organizacyjnej pracodawcy lub jej reorganizacją.

Spór toczący się między stronami w zasadzie sprowadzał się do odpowiedzi na pytanie czy konsolidacja z dnia 1 kwietnia 2015 roku stanowiła reorganizację jednostki organizacyjnej, w której pracowała powódka.

Sąd Rejonowy wskazał, że ustawa z dnia 15 stycznia 2015 roku o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw stanowi w art.42 ust. 1 i 2, iż z dniem 1 kwietnia 2015 roku pracownicy urzędów skarbowych stają się pracownikami izb skarbowych, a właściwi dyrektorzy izb skarbowych w terminie 14 dni są zobowiązani zawiadomić ich na piśmie, z wyjątkiem pracowników będących naczelnikami urzędów skarbowych, o zmianach, jakie nastąpiły w zakresie ich stosunków pracy. Zgodnie z omawianą ustawą art. 23¹ § 4 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio.

Sąd meriti powołał przepis art.23¹§4 k.p., który wskazuje, iż w terminie 2 miesięcy od przejścia zakładu pracy lub jego części na nowego pracodawcę, pracownik może bez wypowiedzenia, za siedmiodniowym uprzedzeniem rozwiązać stosunek pracy. Rozwiązanie stosunku pracy w tym trybie powoduje dla pracownika skutki, jakie przepisy prawa pracy wiążą z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę za wypowiedzeniem.

Sąd uznał, że w niniejszej sprawie dyrektor izby skarbowej powiadomił powódkę na piśmie, iż z dniem 1 kwietnia 2015 roku pracownicy urzędów skarbowych stają się pracownikami izb skarbowych, a powódka skorzystała z prawa rozwiązania stosunku pracy w trybie powołanego art. 23¹§4 k.p.

Podkreślił, iż przejście zakładu pracy przez nowego pracodawcę nie zwalnia nowego pracodawcy z wypłaty pracownikowi dodatkowego wynagrodzenia rocznego. Dodatkowe wynagrodzenie roczne stanowi element treści stosunku pracy i wiąże nowego pracodawcę aż do zmiany tego stosunku na podstawie porozumienia stron lub wypowiedzenia zmieniającego (wyrok SN z dnia 23 lutego 2005 r., III PK 65/2004, OSNP 2005, nr 20, poz. 320, por. uchwała SN z dnia 11 marca 1998 r., III ZP 3/98 OSNAPiUS 1998, nr 20, poz. 588; uchwała SN z dnia 24 października 1997 r., III ZP 35/97 OSNAPiUS 1998, nr 16, poz. 474; uchwała SN z dnia 16 maja 2001 r., III ZP 9/01, OSNP 2001, nr 21, poz. 635, Biul. SN 2001, nr 5, s. 1, Pr. Pracy 2001, nr 9, s. 34, OSNP-wkł. 2001, nr 12, poz. 1, PiZS 2001, nr 12, s. 30, M. Praw. 2001, nr 12, s. 619, Wokanda 2002, nr 1, s. 15). Orzecznictwo wyraźnie wskazuje, iż powyższe twierdzenie obowiązuje bezpośrednio pracowników jednostek sfery budżetowej (wyrok SN z dnia 23 lutego 2005 r., III PK 65/2004, OSNP 2005, nr 20, poz. 320).

Uznając, że do przejścia zakładu pracę na nowego pracodawcę doszło w wyniku konsolidacji z dnia 1 kwietnia 2015 roku, która skutkowałą wprowadzeniem zmian w funkcjonowaniu Administracji Podatkowej polegającej na konsolidacji procesów pomocniczych realizowanych dotychczas odrębnie przez izby i urzędy skarbowe - doszło do połączenia Izby Skarbowej w Ł. i podległych urzędów skarbowych w jedną jednostkę organizacyjną, której kierownikiem został Dyrektor Izby Skarbowej Ł.. Powódka przed konsolidacją pracowała na stanowisku specjalisty w jednostce organizacyjnej – Wieloosobowym S. Pracy Rachunkowości Budżetowej, natomiast po konsolidacji w Pierwszym Samodzielnym Oddziale Rachunkowości Budżetowej. W związku z przeprowadzoną konsolidacją doszło do likwidacji jednostki organizacyjnej, w której pracowała powódka, a na jej miejsce powstała nowa jednostka. W związku ze zmianami jakie miały miejsce w zakładzie pracy, pracodawca wskazał powódce, iż przedstawi jej nowy zakres obowiązków w odrębnym piśmie, co jednak nigdy nie miało miejsca. W tej sytuacji Sąd ocenił zakres obowiązków powódki posiłkując się jej zeznaniami. Po konsolidacji doszło do zmiany jej zakresu obowiązków. Powódka przed konsolidacją miała bardzo szerokie kompetencje, zastępowała główną księgową, natomiast po konsolidacji zakres obowiązków powódki uległ zmianie i pracowała ona zarówno w Drugim Urzędzie Skarbowym na B. jak i w Izbie Skarbowej. Nie bez znaczenia w ocenie Sądu meriti są także argumenty powódki dotyczące utraty możliwości awansu w związku z likwidacją stanowiska głównej księgowej w jednostce, w której świadczyła pracę przed dniem 1 kwietnia 2015 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego na uwzględnienie zasługują także argumenty powódki oparte na językowej interpretacji przepisów, także w odniesieniu do uzasadnienia projektu ustawy z dnia 15 stycznia 2015 roku o zmianie ustawy o

Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw i informacji przedstawianej przez izby skarbowe.

W Słowniku Języka Polskiego słowo konsolidacja definiuje się jako „działania prowadzone w celu uzyskania wewnętrznej spójności jakiejś grupy lub struktury; też: stan powstały w wyniku tych działań”. Natomiast reorganizacja to „zmiana organizacji czegoś”, w znaczeniu ekonomiki „działanie mające na celu zmianę struktur organizacyjnych danego podmiotu lub przebiegu procesów, np. produkcji, ich usprawnienie lub dostosowanie do nowych zadań”. Z porównania znaczenia obu zwrotów wynika, iż konsolidacja jest jednym ze sposobów reorganizacji.

Pozostawiając spory językowe, w ocenie Sądu Rejonowego od dnia 1 kwietnia 2015 roku nastąpiła zmiana organizacyjna jednostek skarbowych, która wiązała się ze zmianą struktury, organizacji, nie tylko ograniczającej się do zmiany nazewnictwa, ale również będąca zmianą jakościową pracy powódki. O organizacyjnej zmianie struktury jednostek skarbowych świadczy –zdaniem tego Sądu - także zapis w art.42 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 roku o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw, a zwłaszcza odesłanie do odpowiedniego stosowania art.23¹§4 kp. Skutek jaki jest związany z rozwiązaniem umowy o pracę w tym trybie wskazuje, iż do rozwiązania umowy dochodzi z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, choć oświadczenie o rozwiązaniu umowy faktycznie składa pracownik.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Rejonowego wskazane zmiany jednoznacznie świadczą o fakcie reorganizacji zakładu pracy pozwanej w związku z czym zgodnie z art.3¹ pkt 4 lit. d pomimo, iż powódka nie przepracowała u pozwanej w 2015 roku - okresu 6 miesięcy, należne jest jej dodatkowe wynagrodzenie roczne w wysokości niekwestionowanej przez stronę pozwaną.

Odnosząc się do zasądzonych odsetek Sąd wskazał, iż pracownik ma prawo żądać odsetek za czas opóźnienia w wypłacie. Odsetki przysługują bez względu na przyczynę opóźnienia w wypłacie oraz niezależnie od tego, czy było ono spowodowane okolicznościami, na które zakład pracy miał lub nie miał wpływu (art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Strona pozwana nie kwestionowała żądania w zakresie daty wymagalności roszczenia, dlatego Sąd zasądził odsetki za opóźnienie jak w podpunkcie a) sentencji 1 punktu wyroku.

W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął za skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Stosownie do przepisu art. 203 § 1 k.p.c. pozew może zostać cofnięty bez konieczności uzyskania na powyższą czynność zgody pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Powódka pierwotnie dochodziła zapłaty 1.600 zł. Po hipotetycznym wyliczeniu dochodzonego roszczenia przez stronę pozwaną, pełnomocnik powódki ograniczył żądanie do kwoty wskazanej przez pozwaną. W związku z powyższym Sąd umorzył postępowanie w zakresie różnicy między pierwotnie dochodzona kwotą 1.600 zł, a zasądzoną należnością w kwocie 1.566,97 zł (punkt 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając w punkcie 1 b) wyroku obowiązek ich zwrotu od pozwanej, jako strony przegrywającej na rzecz powódki. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie 900 złotych ustalone na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015. (...)).

Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² § 1 k.p.c (punkt 3 wyroku).

W dniu 16 listopada 2016 roku strona pozwana zaskarżyła w całości powyższy wyrok apelacją, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie art.233 § 1 k.p.c., poprzez wadliwą ocenę stanu faktycznego sprawy i uznanie zeznań powódki za wiarygodne w zakresie pogorszenia się jej warunków zatrudnienia w związku z konsolidacją jednostek skarbowych

dokonaną wolą ustawodawcy z dniem 1 kwietnia 2015 r., co doprowadziło Sąd I instancji do błędnej oceny w zakresie obowiązków powódki przed konsolidacją i po dokonaniu konsolidacji, które pozostawały bez zmian, podobnie jak inne istotne warunki świadczenia pracy zawarte w umowie o pracę, co daje podstawę do uznania że sąd dokonał ustaleń w zakresie oceny stanu faktycznego z przekroczeniem, zasady swobodnej oceny dowodów,

2. naruszenie art.328 § 2 k.p.c., poprzez błędne ustalenie i przyjęcie, że skutkiem konsolidacji organów skarbowych dokonanej w dniu 1 kwietnia 2015 r. było pogorszenie sytuacji pracowniczej powódki uzasadniające rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę w trybie art.23¹ § 4 Kodeksu pracy, podczas gdy sąd I instancji błędnie przyjął, że incydentalne wykonywanie obowiązków pracowniczych przez powódkę w siedzibie Izby Skarbowej w Ł., z związku ze zwolnieniem lekarskim głównej księgowej Drugiego Urzędu Skarbowego Ł., może być uznane za udowodnione i przesądzające o niekorzystnej zmianie w zakresie obowiązków pracowniczych,

3. naruszenie art.328 § 2 k.p.c., poprzez błędne przyjęcie, że po 1 kwietnia 2015 r. powódka pracowała zarówno w Drugim Urzędzie Skarbowym Ł. jak i w Izbie Skarbowej w Ł., podczas gdy po 1 kwietnia 2015 r. jedynym pracodawcą dla wszystkich pracowników służb skarbowych była Izba Skarbowa w Ł.,

4. naruszenie art.233 § 1 w związku z art.299 k.p.c. poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy wyłącznie na podstawie przesłuchania strony i przy uwzględnieniu wyłącznie jej oświadczeń, korzystnych dla strony powodowej, a zaniechanie analizy zakresu obowiązków pozwanej,

5. naruszenie art.3¹ pkt 4 lit. d ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. 2013. 1144 j.t. z dnia 2013.09.27), poprzez błędne przyjęcie, że od dnia 1 kwietnia 2015 r. nastąpiła zmiana organizacyjna jednostek skarbowych skutkująca zmianą jakościową pracy powódki, co uzasadniało w ocenie Sądu I instancji spełnienie przesłanek do wypłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego.

Jednocześnie na podstawie art.381 k.p.c. strona pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci zakresu obowiązków pracowniczych powódki (z dnia: 01.10.2012 r. i 03.01.2013 r.) celem wykazania, że powódka nie miała wskazanego w zakresach obowiązków zastępowania głównego księgowego urzędu skarbowego, oświadczając jednocześnie, że potrzeba powołania tego dowodu zaistniała już po zakończeniu postępowania przed Sądem I instancji, gdyż jest następstwem argumentacji Sądu wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy bądź uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako niezasadna, podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga w niniejszej sprawie fakt, że w wyniku konsolidacji z dnia 1 kwietnia 2015 roku doszło niewątpliwie do zakładanych zmian w funkcjonowaniu Administracji Podatkowej polegającej na połączeniu procesów pomocniczych realizowanych dotychczas odrębnie przez izby i urzędy skarbowe poprzez połączenie Izby Skarbowej w Ł. i podległych urzędów skarbowych w jedną jednostkę organizacyjną, której kierownikiem został Dyrektor Izby Skarbowej Ł..

W ocenie Sądu Okręgowego doszło w związku z tym do zmiany organizacyjnej w zakresie stosunków pracy dotychczasowych pracowników urzędów skarbowych, w tym powódki poprzez ich przejście do nowego pracodawcy – Izby Skarbowej w Ł..

Zmiana ta, już sama w sobie, niezależnie od motywów decyzji pracowników podjętych w trybie art.23¹§4 k.p., uprawnia do przyjęcia, że rozwiązanie stosunków pracy nastąpiło w związku ze zmianami organizacyjnymi, jakie nastąpiły od dnia 1 kwietnia 2016 roku.

Analiza treści art.3¹ pkt 4 lit. d ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej wskazuje nadto, iż okres 6 miesięcy nie jest wymagany do uzyskania wynagrodzenia rocznego gdy do rozwiązania stosunku pracy doszło w związku z likwidacją jednostki organizacyjnej pracodawcy lub jej reorganizacją. Powyższy przepis – w ocenie Sądu Okręgowego - nie wymaga, by reorganizacja stanowiła wyłączną przyczynę zainicjowanego przez pracownika rozwiązania stosunku pracy w trybie art.23¹§4 k.p.

Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, że przyczyną zainicjowania przez pracownika rozwiązania umowy o pracę we wskazanym trybie miałyby być – jak w przypadku prawa do odprawy pieniężnej określonej w art.8 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz.844 ze zm.) – wyłącznie zmiany organizacyjne. Powołany przepis art.8 i wykształcone na jego tle, powołane przez apelującego, orzecznictwo dotyczy zgola innego warunku przyznania prawa do świadczenia z tej ustawy. Dla skutecznego dochodzenia odprawy pieniężnej w przypadku rozwiązania stosunku pracy w trybie art.23¹§4 k.p. wymaga się bowiem, by pracownik odmówił przyjęcia nowych warunków pracy lub płacy, zaproponowanych mu w wypowiedzeniu zmieniającym te warunki. Wymaga się w tym przypadku wykazania, że warunki pracy pracownika uległy w związku z przejściem zakładu pracy na nowego pracodawcę pogorszeniu.

Przedstawiona przez apelującego wykładnia Sądu Najwyższego nie dotyczy zatem stanu faktycznego i prawnego przedmiotowej sprawy. Prawo do dodatkowego wynagrodzenia rocznego, pomimo nieprzepracowania okresu 6 miesięcy u danego pracodawcy, przysługuje pracownikom, którzy zdecydowali się na skorzystanie z tego prawa w związku ze zmianami organizacyjnymi. Nie jest natomiast wymagane w tym przypadku, by warunki pracy na skutek zmian organizacyjnych pracodawcy uległy istotnemu pogorszeniu.

Niezależnie od powyższego przyjąć nadto należy, że strona pozwana nie wykazała w toku procesu przed Sądem I instancji, by motywy, które kierowały wolą powódki niepozostania w stosunku pracy ze stroną pozwaną były oderwane od wprowadzonych zmian.

Nie można zatem uznać, że do rozwiązania stosunku pracy przez powódkę doszło wyłącznie przy sposobności wynikającej ze zmian organizacyjnych w strukturze pozwanej, a rozwiązanie umowy o pracę było konsekwencją wcześniej podjętej decyzji.

Niezależnie od powyższych rozważań, skutkujących uznaniem wyroku Sądu Rejonowego za odpowiadający prawu, stwierdzić nadto należy, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Ustalenia co do okoliczności faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia Sąd ten poczynił skrupulatnie, dając temu szczegółowy wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Powyższe ustalenia Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Odnosząc się do zarzutów apelacji o naruszeniu przez Sąd meriti przepisu art.233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że zgodnie z powołanym przepisem Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Ocena ta musi być zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz uwzględniać całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądszenia w części obejmującej ustalenie

faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Wskazać przy tym należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art.233 § 1 k.p.c. wymaga określenia, jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzania wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Formułujący taki zarzut powinien zatem określić, jaki konkretnie dowód i z naruszeniem jakich dokładnie wskazanych kryteriów sąd ocenił niewłaściwie. Nie może to być natomiast zarzut wynikający z samego niezadowolenia strony z treści orzeczenia, przy jednoczesnym braku argumentacji jurydycznej.

Nie jest zatem wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art.233§1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd I instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez sąd paradygmatu oceny wynikającego z tej normy, a zatem wykazania, że Sąd a quo wywiódł z materiału dowodowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów. (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 24 stycznia 2013 r., sygn. akt: I ACa 1075/12).

Inaczej rzecz ujmując - zarzuty strony pozwanej mogłyby być uwzględnione jedynie wówczas, gdyby wykazała ona, że zebrane dowody choćby w części zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego. Tego zaś strona pozwana w żadnym wypadku nie dowiodła, a jej twierdzenia jakoby prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie prowadziła do odmiennych ustaleń, są subiektywną polemiką z trafnymi wnioskami Sądu I instancji.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że – wbrew twierdzeniom apelującej – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszechstronną ocenę całego zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego.

W szczególności Sąd meriti prawidłowo ustalił, że powódka przed konsolidacją pracowała na stanowisku specjalisty w jednostce organizacyjnej – Wielosobowym S. Pracy Rachunkowości Budżetowej, natomiast po konsolidacji w Pierwszym Samodzielnym Oddziale Rachunkowości Budżetowej. Sąd I instancji słusznie zatem przyjął, że w związku z przeprowadzoną konsolidacją doszło do likwidacji jednostki organizacyjnej, w której pracowała powódka, a na jej miejsce powstała nowa jednostka.

Na uwagę zasługuje nadto ustalony przez Sąd Rejonowy fakt, że w związku ze zmianami jakie miały miejsce w zakładzie pracy, pracodawca wskazał powódce, iż przedstawi jej nowy zakres obowiązków w odrębnym piśmie, co świadczy o tym, że warunki jej pracy z założenia miały ulec i faktycznie uległy zmianie. Zaniedbanie pozwanego w zakresie przedłożenia takiego dokumentu nie pozbawiło powódki wykazania w niniejszym procesie, że po konsolidacji istotnie doszło do zmiany jej zakresu obowiązków. Powódka dowiodła powyższej tezy dostępnym jej dowodem – jej przesłuchaniem w charakterze strony. Bierność pracodawcy, sygnalizującego stworzenie nowego zakresu obowiązków, słusznie sprowadził Sąd Rejonowy do przekonania, że dowód ten – w braku innych potwierdzających niezmiennosć zadań przypisanych powódce – stanowił jedyne źródło poznawcze w niniejszej sprawie. To bowiem na

pozwany – w świetle art.6 k.c. – ciążył obowiązek wykazania, że niesporządzenie sygnalizowanego nowego zakresu obowiązków spowodowane było brakiem takiej konieczności.

Brak próby wykazania tej okoliczności przed Sądem I instancji uznany być musi za niekwestionowanie okoliczności wykazanych w toku procesu przed zamknięciem rozprawy.

Uznać zatem należy, że zakres obowiązków powódki istotnie się zmienił na skutek konsolidacji, jaka miała miejsce od dnia 1 kwietnia 2015 roku, w wyniku której nastąpiła zmiana organizacyjna jednostek skarbowych, która wiązała się ze zmianą struktury, organizacji, nie tylko ograniczającej się do zmiany nazewnictwa, ale również będąca zmianą jakościową pracy powódki.

Za niezasadny uznać zatem należy zarzut apelanta co do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art.233§1 k.p.c., poprzez wadliwą ocenę stanu faktycznego sprawy i uznanie zeznań powódki za wiarygodne w zakresie pogorszenia się jej warunków zatrudnienia w związku z konsolidacją jednostek skarbowych dokonaną wolą ustawodawcy z dniem 1 kwietnia 2015 r.

Słusznie więc Sąd I instancji ocenił, że zakres obowiązków powódki przed konsolidacją i po niej uległ zmianie, uległa także zmianie jej pozycja w hierarchii pracodawcy, co daje podstawę do uznania że Sąd ten dokonał ustaleń w zakresie oceny stanu faktycznego bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Nie naruszył tym samym przepisu art.328 § 2 k.p.c. poprzez błędne ustalenie i przyjęcie, że skutkiem konsolidacji organów skarbowych dokonanej w dniu 1 kwietnia 2015 r. było pogorszenie sytuacji pracowniczej powódki uzasadniające rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę w trybie art.23¹ § 4 Kodeksu pracy.

Ustalając stan faktyczny sprawy wyłącznie na podstawie przesłuchania strony i przy uwzględnieniu wyłącznie jej oświadczeń Sąd Rejonowy nie naruszył w niniejszej sprawie przepisu art.233 § 1 w związku z art.299 k.p.c.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje zarzut apelującego co do naruszenia przez Sąd a quo przepisu art.328 § 2 k.p.c., poprzez błędne przyjęcie, że po 1 kwietnia 2015 r. powódka pracowała zarówno w Drugim Urzędzie Skarbowym Ł. jak i w Izbie Skarbowej w Ł., podczas gdy po 1 kwietnia 2015 r. jedynym pracodawcą dla wszystkich pracowników służb skarbowych była Izba Skarbowa w Ł.. Fakt przejścia powódki do nowego pracodawcy jest niesporny, wynika z mocy samego prawa. Istotą kwestionowanego ustalenia jest zaś fakt wykonywania przez powódkę po 1 kwietnia 1995 roku obowiązków pracowniczych w dwóch różnych lokalizacjach. Sąd przyjął to ustalenie jako własne. Podnoszona przez stronę pozwaną możliwość powierzenia pracownikowi innej niż umówiona pracy w trybie art.42 § 4 k.p. nie została w toku niniejszego procesu w żaden sposób wykazana. Analiza dokumentacji zawartej w aktach osobowych powódki tezy takiej również nie potwierdza.

Uznać zatem należy, że ocena stanu faktycznego Sądu I instancji nie narusza przepisu art.328§2 k.p.c. Sąd w sposób wszechstronny rozważył materiał dowodowy i dokonał jego oceny z zachowaniem zasady swobodnej oceny dowodów.

Odnośnie wniosku dowodowego zgłoszonego na etapie postępowania apelacyjnego, opartego na podstawie art.381 k.p.c. stwierdzić należy, że potrzeba jego powołania - przeprowadzenia dowodu z dokumentu w postaci zakresów obowiązków powódki – w ocenie Sądu Okręgowego nie wynikła dopiero po zakończeniu postępowania przez Sądem I instancji. Fakt zapowiedzi zmiany zakresu tych obowiązków, brak tej zmiany i przyczyny tego stanu rzeczy znany był stronie pozwanej już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Nieodniesienie się wcześniej do tych faktów – stanowiących podstawę rozstrzygnięcia przed Sądem Rejonowym obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi odmienne skutki prawne. Dlatego też Sąd Okręgowy pominął zgłoszony wniosek – jako spóźniony, uznając, że potrzeba przeprowadzenia tego dowodu – istniała w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Konkludując - Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że wskazane zmiany jednoznacznie świadczą o fakcie reorganizacji zakładu pracy pozwanej, w związku z czym zgodnie z przepisem art.3¹ pkt 4 lit. d powoływanej ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej, pomimo, iż powódka nie

przepracowała u pozwanej w 2015 r. okresu 6 miesięcy, należne jest jej dodatkowe wynagrodzenie roczne w wysokości niekwestionowanej przez stronę pozwaną.

Z powyższych względów za chybione należy uznać wszystkie zarzuty apelacji, co skutkuje jej oddaleniem na podstawie art.385 k.p.c.

Orzeczenie o zwrocie kosztów postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art.98§ 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust.1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015, poz.1804).